

KIS NEMZET

LÁNGÉSZ ÉS KITARTÁS. (lásd 238. l.)

BERTI ÉS BERTA.

(Folytatás.)

RÓBERT igyekezett megnyugtani jó barátait, hasznos tanácsokat adott és megígérte nekik, hogy majd jelentést tesz rólok a nagy misszionarius társulatnál s jönni fog hozzájuk több fehér ember, a ki több jóra tanítandja őket. Ezután könyezve és meleg kézzorítással elváltak, Róbert a hajóra szállt s annyi évek múlva végre ismét utban volt hazafé.é.

De valjon otthon rendben fog-e mindent találni? Előzzük meg és nézzünk kissé haza.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Berta utazása.

A bárka, melyben Bertácska a gonosz asszonynyal utra kelt, sok mértföldnyire haladt fölfelé egy nagy folyón; a nap derülten mosolygott az égen, a partokon szép vad virágok pompáztak s Bertácska, ki ilyet még sohasem látott, majdnem boldognak érezte magát. Egy hosszú veszőt tartott kezében s kihajolva a bárkából, csapkodta vele a hullámokat, — midőn hirtelen ott termett mellette a gonosz asszony és szólt:

„Jól figyelj szavaimra, — ne bámulj oly ijedten, nem akarlak

megölni; csak jól figyelj és ne beszélj, mert nem akarom szavadat hallani s másnak sem szabad veled beszélni.“ Ezután ismét elmondta a kis leánynak, hogy ő cigány-boszorkány és hogy neki engedelmeskedni tartozik, különben vízbe fojtja.

„És ha kérdeznek,“ tevé hozzá, „azt fogod mondani mindenkinek, hogy a neved Zilla, ez cigánynév és hogy az én rokonom vagy. Értetted? A neved Zilla. Ha másképp nevezed magadat, jaj lesz neked.“

„De hisz én nem vagyok cigányleány, az én nevem Berta és mamám ott lakik a városban —“ kiáltá a kis leány zokogva s jó kedve, mely előbb már megjött volt, ismét eltűnt. Most sirni, kiáltani szeretett volna, de az öreg asszony dühösen ráborított egy nagy kendőt s úgy összeszorítá, hogy szegény Bertácska majd megfult.

Végre egy város közelébe értek, a bárka megállt s mindnyájan kiszálltak. Az öreg asszony egy kosarat adott Berta kezébe és megparancsolta, hogy szorosán kövesse őt.

Néhány utczaik gyerkőcz csakhamar észrevette őket s kezdett utánok futni és kiabálni.

„Mit kerestek itt nálunk, he?“ kiáltá egy szabóinas, kinek mesterét egy cigánycapat nem rég meglopta, „takarodjatok innen, mert különben hüvösre kerültök.“

„Mi van abban a kosárban?“ kiáltá egy másik fiu; „kinek a holmiját loptátok el, vén boszorkány?“

s aztán
bálni.

„N
czigány
tól is,
Bertácska

„N
az! É
nekik.“

„P
fojtlak
hangon
ányt, g
mig e
lépcső
eledelt
libának

„K
nő, „
kenyer
nak?“

„I
leány
és liba

A
mosoly
várta,
oly ku
békává
hiszen

T

Be

dött,
leány,
ki, ke
fejt te
fejezés

s aztán kövekkel kezdék őket dobálni.

„No, most már hiszed, hogy cigányok vagyunk, hallottad ezektől is, ugy-e?“ szolt a vén asszony Bertácskához.

„Nem hiszem! Én nem vagyok az! Én Berta vagyok, megmondom nekik.“

„Probáld csak! Rögtön megfojtlak“ kiáltá a gonosz nő szigorú hangon és kezén ragadva a kis leányt, gyorsabb léptekkel ment előre, míg egy házhoz jutott, melynek lépcsőin egy fiatal leány állott és eledelt szórt egy sereg csirkének, libának és kacának.

„Kérem szépen,“ szolt a gonosz nő, „hol kaphatnék egy darabka kenyeret magamnak és kis leányomnak?“

„Dolgozzék, majd kap,“ felelt a leány kurtán s behajtott a kacsáit és libáit az udvarba.

A gonosz nő arcán fenyegető mosoly jelent meg s Bertácska azt várta, hogy most azt a leányt, ki oly kurtán felelt, mindjárt valami békává fogja változtatni, — mert hiszen egy boszorkány mindent tehet.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Az éji szállás.

Bertácska még ilyformán tündött, midőn a házból egy másik leány, úgy látszék, szolgáló lépett ki, kezében egy nagy fazék frissen fejt tejjel. Jó képű, szelid, jó kifejezésű leány volt s midőn látta,

mily epedve néz Bertácska a jó friss tejre, nevetve megszólalt:

„Nos, te kis fekete ördög, szeretnél egy kis jó tejeckét? Mi?“

„Ah, ha oly szives volna —“ sóhajtott Bertácska, mert szegényke bizony éhes volt.

„No hát jöjjetek velem,“ szolt a szolgáló és elvezeté őket egy kamrafélébe, hol aztán egy kisebb bögrét tele öntött tejjel és átadta a kis leánynak. Ah! milyen pompás volt a tejecke! a szegény kis leány szinte megnyalta száját utána. A szolgáló nevetve nézte ezt és szolt:

„Ezt ugyan megittad! Anyád-nak nem hagytál egy kortyot sem. No, van még több is.“

„Ez nem anyám,“ kiáltott Berta hevesen. „Ez egy kegyetlen, gonosz asszony, én gyűlölöm!“

A gonosz nő már ütésre emelte kezét, de aztán erőt vett magán, mert eszébe jutott, hogy nem szabad magát elárulnia. Szinlelt fájdalommal tehát csak ezt mondá:

„Lássa, kedvesem, milyen szomorú sorsom van! Kedves boldogult testvérem leányát magamhoz vettem, gondját viselem és ez tőle a köszönet!“

Berta újból mondogatni kezdé, hogy ő nem cigányleány, hogy az öreg nő nem nénije, hanem a szolgáló nagyot nevetett erre, mit nem is lehetett csodálni, mert bizony Bertácska olyan fekete volt, mint akármely cigányleány. A szolgáló

aztán kérdezte tőlök, hova utaznak és hol fognak meghálni?

„Négy mértföldnyire innen tanýáznak rokonaím, oda szeretnék menni,“ szólt a gonosz nő; „de ma már nem mehetek tovább, szeretnék itt a faluban meghálni.“

„Az nehéz lesz,“ szólt a szolgáló, „mert falunkban nem igen adnak szállást cigányoknak; multkor volt itt egy csapat s annyit lopott, hogy nem egyhamar lehet elefejtteni a kárt. Jó is lesz, ha most már innen tovább mennek, mert

APRÓDOK (lásd 238. l.)

ha gazduram kijő és itt találja, roszul járnak.“

De a vén asszonynak megtetszett a kamra és elhatározta, hogy ott fogja az éjt tölteni. Hogy tehát a jószívü, de együgyü parasztleányt megnyerje, mesélt neki mindenféle

tündértörténeteket s végül egy fényes karpereczet vont elő, melyben egy nagy zöld kő ragyogott. Roppant fényes volt, a jámbor falusi leány csupa aranynak és drágakőnek nézte, pedig rézből és üvegből volt s effélett Pesten egy pár krajczárért lehet

kapni.
nak, ha
ban alu

„N
hogy n
lami k
Azután

miala
tapad
volna
birt e
dosan
kéve

kapni. Ezt ígerte tehát a szolgálónak, ha megengedi, hogy a kamrában aludjanak.

„Nem kívánok egyebet, csak hogy ne szólj senkinek és hogy valami kevés ennivalót hozz nekünk. Azután lefekszünk s csendesen ma-

radunk, reggel pedig korán elmegyünk, még mielőtt valaki fölbredne a házban. Ezt neked adom, — nézd mily gyönyörű drágakő van benne!”

„Igen — de gazduram azt mondta, hogy nem szabad idegeneket befogadni —“ szólt a leány habozva,

TÖRPÉK. (lásd 238 l.)

mialatt szeme a csillogó ékszerre tapadt, melyet mindenkép szeretett volna megkapni. Végre is nem birt ellenállni a csábításnak s gondosan bezárva az ajtót, egy pár kéve szalmát vont elő és olyan a

milyen ágyat készített a váratlan vendégeknek, aztán távozott s nem sokára jó darab kenyérrel és egy fél sült csirkével jött vissza, ugy szintén sajttal és gyümölcsfélékkel.

„Igy! Ez talán nem lesz rossz

vacsora — hanem már csak sötétben maradjanak, mert ha a gazda világosságot látna itt, kutatná a dolgot s akkor baj volna, elkergetné. Pedig ez a szegény kis leány már ugyancsak fáradt, sajnálnám kikergetni.“

E szavaknál odafordult Bertácska felé és látta, hogy könyez és zokog; a szegény gyermek egészen kétségbe esett a miatt, hogy most itt sötétben együtt kell maradnia azzal a gonosz nővel, ki őt mindig tovább és tovább ragadja anyjától és testvérétől. Hasztalannak látszott minden panaszkodás, még ez a jószívű szolgáló is vállvonogatva fordult el tőle, azt gondolván, hogy a kis leány csupa durczásságból beszél ugy. Midőn a szolgáló távozni készült, Berta még egy kísérletet tőn, odaugrott s megragadva a leány ruháját, esdő hangon szólt:

„Ah! kérem, vigyen magával, ne hagyjon itt e gonosz asszonynyal, én nem vagyok rokona, én Berta vagyok, anyám messze, egy nagy városban lakik —“

A szolgáló meglepetve és bámulva nézett a kis leányra, midőn ez kétségbeesetten ruháiba kapaszkodott és könyes szemekkel nézett reá; de a vén asszony gyorsan odalépett, durván visszataszítá Bertácskát és siránkozó hangon szólt a szolgálóhoz:

„Lássá, kedvesem! mily szerencsétlen gyermek ez! még megragadja nénjét, aki pedig anyját pótolom!

Most feküdjél le szépen, Zillah! mert különben megharagszom.“

Az együgyű falusi szolgáló szentül hitte, hogy a kis leány csak daczból beszél össze-vissza mindenfélét s ezért nem hogy hallgatott volna panaszaira, hanem még az öreg asszonyt sajnálta és távozott; Bertácska zokogva borult a földre és sokáig keservesen sirdogált. A vén asszony nem szólt addig semmit, míg Berta egészen ki nem merült a sirástól; ekkor fenyegető hangon mondá neki:

„Most láttad, hogy hiába panaszkodol, senki sem hisz neked, mert én igazi cigányleánynya változtatlak. És jól vigyázz ezentul magadra, mert ha még sokat daczoskodol, békává változtatlak s majd meglátjuk, hogy fog ez tetszeni. Jól tudod, hogy én mindent tehetek, én hatalmas boszorkány vagyok.“

(Folytatása következik.)

AZ ABLAKBAN.

(Képpel a 232. l.)

A kis gyermek ablakban áll,
Elég helyet alig talál,
Kis házból elkivánczik,
Helyét itt már nem is lelik.

Most, hogy vágyik a kis házból!
És ha majd eljő az idő,
S ki kell menni a világba,
Mily örömet maradna ő.

Ugy éld napod napod után
Ugy töltesd óráidat,
Hogyha el is kell majd menned
Emlékid megmaradjanak.

AZ

homok,
zuzva és
minden
Eltemet
gény ut
elhomál
küdtek.

Szer
kott sol
jött, ol
hány p
távolság

Mi
fergeteg
ként m
emelni f
mi nem
a homo
torlódot
gazdájá
tön gor
san el
homok
zett a
és sze
homok
eszmél

AZ UTOLSÓ DATOLYA.

— Egyiptomi történet. —

(Vége.)

SAMUM néhány percz mulva csakugyan kitért. Mintha izzó parazsat öntöttek volna hátaikra, úgy égette őket a forró szél s a tüzes futó homok, mely reájok borult ropogva, zuzva és sísteregve, mintha a pokol minden ördöge ott tombolt volna. Eltemetve a forró homokban, a szegény utasok majd megfultak, szemök elhomályosodott s félig ájultan feküdtek.

Szerencsére a samum nem szokott sokáig tartani. A mily gyorsan jött, oly gyorsan el is múlt és néhány percz mulva már mértföldnyi távolságban dühöngött.

Midőn Zanga érzé, hogy a tüzes fergeteg tombolása megszűnt, lassanként nekibátorodott és föl merte emelni fejét, aztán lábra kapaszkodott, mi nem könnyű munka volt, mert a homok két lábnyi magasságban torlódott teste fölé. Körülnézett, de gazdáját nem látta sehol s így rögön gondolá, hogy Hussein bizonyosan elájult és nem bír kibujni a homok alól. Zanga azonban emlékezett a helyre, hol gazdája feküdt, és szerencsésen ki is kaparta őt a homokgödörből. Hussein csakugyan eszmélet nélkül feküdt, s szegény

Zanga nagy nehezen tudta őt ismét életre hozni.

„Vizet!“ szólt Hussein bágyadt hangon, midőn szemeit fölnyitá; többet nem tudott szólni, mert torka égett a szomjuságtól.

Zanga kétségbeesetten állott. Honnan vegyen vizet? Eszébe jutott hogy a teve lehányta terhét, mielőtt elszaladt, s a podgyász közt volt a vizes kulacs is, — Zanga tehát keresni kezdé, fölkaparta száz helyen is az izzó homokot és végre örömkialtással ugrott föl — megtalálta a vizeskulacsot.

De korán örült szegény! A kulacs ott volt ugyan, de az égető samum tüze alatt kipárolgott belőle a víz egészen, egyetlen csöpp sem volt többé benne! Szó nélkül bámult Zanga az üres kulacsra, Hussein pedig egészen tehetetlenül hevert a földön. Néhány csöpp nedv visszadhatta volna talán erejét, de nem volt közel semmi. Zanga még egyszer keresgélni kezdett a homokban a datolyás zacskó után, de hiába, ennek nyomára nem akadt.

E kétségbeejtő pillanatban eszébe jutott valami, a miről már rég megemlékezhetett volna, ha a félelem meg nem zavarja.

Eszébe jutott az utolsó datolya.

Övébe nyult, azon helyre, hova a datolyát rejté és csakugyan még ott volt. Gyorsan átnyujtá gazdájának, ki mohón kapott az e perczben oly becses gyümölcs után. Nem adta volna azt most milliónyi kincsért sem.

A végső kimerülés perceiben egy pár csepp ital vagy egy-két harapás üdítő gyümölcs bámulatos hatással bír s a datolya megevése után Hussein is föl birt állani és kijelenté, hogy most már képes tovább menni. A teve elszaladyán, gyalog kellett neki indulniok a pusz-

AZ ABLAKBAN. (lásd 230. l.)

tának. A podgyászra nem is gondoltak, ugy ki voltak merülve, hogy nem vihettek volna magukkal semmit.

„Ha ezen irányban megyünk, éjjelre mégis eljutunk El-Hayum oázishoz,“ szolt Hussein.

(Folytatás a 234. lapon.)

VAD GUNÁR ÉS VAD LUD. (lásd 235. l.)

(Folytatás a 232. laphoz.)

Mentek lassacskán. Egyszerre Zanga fölkiáltott:

„Nézzen oda! Ott van az oázis!”

Valóban, épen ellenkező irányban azzal, melyet Hussein mutatott, pálmaerdő látszott, csakhogy, csodálatos módon, tövök volt égfelé és koronájok a föld felé fordítva. Zanga ujjongva rohant azon irányban, de alig jutott harmincz lépésre, meglepetve megállott. Most már nem látott semmit.

„Látod, fiam,” szolt Hussein a visszatérő Zangához, „ez nem valószínű oázis, hanem csak a forró napsugarak által okozott csakkép volt. Ez a pusztai délibáb, nem szabad utána indulni.”

Tovább mentek s nem sokára más irányban ismét hasonló tüneeményt láttak; de Hussein jól tudta, hogy nem ott van az ő utjok czélpontja. Nem tértek el eredeti irányuktól és lehetőleg gyorsan lépdelték előre.

De az oázis még messze volt s Hussein ereje mindinkább fogyott; végre már nem tudott tovább menni.

„Mi bajod, uram?” kérdé Zanga ijedten.

„Nem bírok tovább menni, fiam,” szolt Hussein megadással.

Zanga ajánlkozott, hogy hátán viszi tovább az öreget, de ez nem fogadta el.

„Elvinnél száz lépésre s aztán te sem bírnál tovább menni és mindketten itt vesznénk. Csak egy mód marad

hátra: menj oly gyorsan, a mennyire csak bírsz, El-Hayumba és hozz segítségét. Ha azon irányban haladsz, melyben eddig jöttünk, el nem téveszteted; de ne figyelj semmiféle csalóképekre, melyeket a levegőben látsz. Allah talán erőt ad, hogy még élve itt találhassatok.”

Zanga tehát neki indult s nem épen nagyon jól érzé magát, midőn így egyes-egyedül ment a végtelen pusztában. Oly gyorsan lépdelt, a mennyire csak lábai bírták, de végre a nap már lement és még mindig nem látta az igazi oázist.

Az egyenlítő alatt nincs alkonyat; ott a fényes nap alig száll le, rögtön teljes sötétség áll be s az éjek ép oly hűvösek, a mily égető forró a nap. Zanga borzongott, fáradt is volt s már alig vánszorgott és csendes imát rebegett. Egyszerre villogni látott maga előtt valamit; már azt hitte, hogy távolban égő tüzek, midőn vad ordítás rémité meg s tudtára adá, hogy sakálok vették körül. Ettől sem ijedt meg, övéből gyorsan előrántá pisztolyát és vaktában közjök lött. A vérengző, de nagyon gyáva állatok erre szétfutottak és Zanga tovább ment.

A sakálok megjelenése különben jó jel volt; Zanga tudta, hogy e rabló vad szeret emberek közelében lenni, hol egy bárányt vagy csikót lehet rabolni; az oázis tehát nem lehet már messze.

És csakugyan, nem sokára egy

kis pálma
sátor előtt
karóhoz
czu férf

Zanga

„Béke
férfiak, h
Künn a p
egy derék
vész, ha
pedig az

„Hus
fiu. „Hus
öt menter

Rögtön

Zanga v
Vittek r
tevét, h
megments
getve lov
találtak
nagyon
hűvös sz
méletét.

Nagy

élve ráta
miután
ivott és
és két fi

oazishoz.
kutatni k
addig ker
tak az el
hány óra
esésen az
a két fá
szenvedet

Miut

gait, né

kis pálmafaerdő előtt állott; több sátor előtt tűz égett, lovak voltak karóhoz kötve és néhány barna arczu férfi csendben pipázva üldögélt.

Zanga közjök lépett és szólt:

„Béke legyen veletek, nemes férfiak, hallgassátok meg szavamat. Künn a pusztában félholtan fekszik egy derék öreg ember, ki szomjan vész, ha nem jösztek segítségére. Ez pedig az én gazdám, Hussein.“

„Hussein?“ szólt az egyik férfi. „Hussein derék ember, meg kell őt mentenünk. Vezess hozzá.“

Rögtön lóra ültek többen és Zanga vezetése mellett elindultak. Vittek magukkal vizet is és egy tevét, hogy Hussein portékáit is megmentsék. Gondosan körülnézgetve lovagoltak előre és végre rátaláltak Husseinre. Az öreg férfi nagyon bágyadt volt, de az éjjeli hűvös szellő folytán megtartotta eszméletét.

Nagy volt az öröm, midőn még élve rátaláltak a derék Husseinre s miután a hozott vízből elegendőt ivott és kissé fölüdült, lóra ültették és két fiatalabb legény elkísérte az oazishoz. Zanga pedig a többiekkel kutatni kezdett a homokban, s addig-addig keresgéltek, míg végre ráakadtak az eltemetett portékákra és néhány óra múlva mindnyájan szerencsésen az oazison voltak, hol aztán a két fáradt utas kipihente az át-szenvedett fáradalmaikat

Miután Hussein elvégezte dolgait, néhány nap múlva hazaindult

és minden baj nélkül odaérkezett hű kísérelőjével, Zangával. És midőn lakásukhoz értek — ott látták a megszökött tevét, mely már néhány nap óta otthon volt.

Zanga hiven követte ezután is a bölcs mondást és mindig, minden tetteinél szem előtt tartotta a múltat, jelent és jövőt. És ha ezt valaki nem akarta megérteni, elbeszélte „az utolsó datolya“ történetét.

VAD GUNÁR ÉS VAD LUD.

(Képpel a 233. lapon.)

Vigan repül, neki ered
Vigan a vad-libasereg,
Majd leszáll a nádas közé,
Hiszi, hogy minden az övé.

A gunár és a lud együtt,
Nem is hallani a neszük,
Együtt járnak a világot
Élvezik a szabadságot.

„Mily boldogság ez az élet!“
Mond a gunár s szinte éled,
„Semmi gondunk, semmi bajunk,
Egész szabad akaratunk!“

Ottan lenn a szelid libák,
Türelmesek mint a birkák,
Esznek, isznak s azt sem tudják
Melyiknek vágják le nyakát.“

A mint mozog, a mint gágog
Dicséri a szabadságot,
„Durr“, egy lövés és a serét
Szegény szívét hasítja szét.

A szerető vadlibatárs,
Busulva száll tovább-tovább...
„Ez az élet sem gyöngyélet!“
Szól s magához alig térhet.

Drög-Aratis. (Isid 238. 1.)

NYÁRON. (lásd 239. l.)

APRÓDOK ÉS TÖRPÉK A RÉGI KORBAN.

(Képpel a 228. és 229. l.)

Hajdanában, a mult századokban, nemesak az volt a még serdületlen ifjak kötelessége, a mi a mostani gyermekeké, t. i. a tanulás és engedelmeskedés, hanem gyakran odaadták őket a királyok udvarába, vagy valamely hatalmas urhoz, hol aztán apródok gyanánt szolgáltak. Az apród kötelessége volt a sólymot karján vinni, midőn a várasszony sólyomvadászatra ment; az apród tartotta a hosszú uszályt, hordozá a leveleket s efféléket végzett. Ennek fejében jó dolga is volt, szép bársonyruhában járt és ha bátor, ügyes és okos volt, szerencsés állásra vergődhetett.

De voltak akkoriban a nagy urak házában még az apródoknál is kisebb emberek: a törpék. Minden nagyur tartott magának néhány törpe embert mulatságul. E törpék rendszeren nagyon csunyaak voltak, de épen rutságuk és arcfintorításaik által nevetették meg urokat; ha csinosabb képű és testű volt a törpe, megtanították táncolni s ezzel mulattatá gazdáját. Sok gazdag várúr nem nyugodott addig, míg törpe legényéhez egy törpe leányt nem talált; ezeket aztán összeházásitá s az efféle menyekző rendszeren nagy tréfák és bohókás ünnepélyek közt ment végbe.

LÁNGÉSZ ÉS KITARTÁS.

— Mese —

(Képpel a czimlapon.)

Lángész ur egyszer fényes fogaton robogott végig az utcán; egy fordulónál nagy volt a tolongás és így lassan lehetett csak előre jutni; Lángész ur kissé

körülnézett s egyszerre egy kopott ruhájú, öreges embert pillantott meg, ki egy nagy kosár virágot tartott kezében. „Ah! ez Kitartás ur, ha nem csalódom“ szólt Lángész ur. „Ugyan kopott az istenadta.“

A kopott ember is meglátta a kosiban ülőt és barátságos üdvözléssel közeledett:

„Ah, te vagy, Lángész barátom? Ugy látszik, jól folynak dolgaid; ennek örvendek. Engem bizony sok csapás ért. — no de azért nem csüggedek, majd megsegít az isten.“

„No, te ugyan nem sokra viszed,“ szólt Lángész ur nevetve és elhajtott.

Kitartás barátunkat nem csüggeszté el a kedvezőtlen jóslat, dolgozott szorgalmasan tovább s midőn egy kis pénzcskére szert tett, boltot nyitott. Becsületessége és türelme által megnyerte mindenki szeretetét s nem sokára még több pénze lett, néhány év mulva pedig gazdag ember volt s kocsin járhatott.

Egy napon épen kocsikázott, midőn egy utcasarkon egy rongyos, sápadt embert pillantott meg. Lángész ur volt ez, kinek most nem csak kocsija, de még ennivalója sem volt; sokféle munkába belekapott, nagyon ügyes is volt, de mindenbe hamar beleunt és így az emberek szintén hamar tuladtak rajta és most már közel állt az éhen haláshoz. Ekkor Kitartás ur magához vette, jó tanácsesal támogatta és e segítséggel Lángész csakugyan ismét szerencsés emberré lett.

A tanuság pedig ebből az, hogy a lángész maga keveset ér, ha kitartás nincs kíséretében.

DUGÓ-ARATÁS.

(Képpel a 236. l.)

A dugó, melylyel boros üvegeinket bedugaszoljuk, egy fának kérgéből készül; e fát azért dugaszfanak is nevezik. A dugaszfa leginkább Spanyolországban

tenyész s
a világba
csak az é
tik: ekko
magasság
kissé me
nyernek.
való dugó
gyakat, p
a tengeri
ki viseli,
bele nem

Jó m
Örű
Pus
Dac

Jajj
Hov
A m
A g

Hov
Hog
Ha
Sem

Ide
Tisz
Jó f
Hál

H

„Jön
Fut
Meg
Csál

tenyész s innen szállítják a dugaszt szerte a világba. A dugaszfa leszedése mindig csak az év bizonyos szakában történhetik: ekkor a fa kérgét a meghatározott magasságig lehámazzák s ekként nagy, kissé meghajlott deszkaforma lapokat nyernek. Ezekből aztán vagy üvegbe való dugókat készítenek, vagy más tárgyakat, például egész ruhát is, mely a tengeri utra igen alkalmas, mert a ki viseli, az ha a tengerbe esik is, bele nem ful, hanem a víz színén marad,

NYÁRON.

(Képpel a 237. l.)

Jó napsugár, forró, meleg,
Örül neki a sok gyerek;
Pusztá karral, pusztá fővel
Daczolnak a levegővel.

Jajj de nincs víz, nincs árnyék itt
Hova lett a hűvös pázsit,
A nap süti, elégeti,
A gyermek helyét nem leli.

Hova fussunk, merre lássunk
Hogy nyugalomtal találjunk?
Ha a gyümölcs nem segít majd,
Semmi sincs mi szomjat olthat.

Ide forrás, erre tarts
Tiszta vizet bugyogtass,
Jó friss vizet adj nekünk
Hálás szívűek leszünk.

HUNYADY JÁNOS.

(Képpel a 240. l.)

„Jön a török, itt a török
Fut mindenki, aki futhat,
Meghajolnak százezerek,
Csak egyedül marad Hunyad.

A vad török nagyot nevet,
Hetykén mondja: Add meg magad!
Válasz helyett hős Hunyady
Két kezébe kardot ragad.

Nem egy, kettő, de ezereken
Követik a bátor vezért
Ki a honért, mindnyájokért
Kiontni kész a drága vért.

Büszke urat, nagy seregét
Emelt fővel, bátran várja,
(A vezérnek még lova is
Érezi, hogy nincsen párja.)

Fején sisak, mellén pánczél,
Mintha egész vasból volna,
Aki vele szembe száll majd,
Nem jó leszen annak dolga.

Összetűznek, összezsapnák,
Szikrákat hány Hunyad kardja,
Török szultán halált kiált
Vészes halált a magyarra.

A napot meg mozgathatod,
Leronthatod a nagy eget,
De Hunyadyt és a magyart
Büszke török meg nem vered.

Ott a földön porba' hever
A ki eltiporni akart,
A jó isten nem engedi,
Nem hagyhatja el a magyart.

KÖZMONDÁS.

Sok barátod lesz majd
Ha lesz gazdagságod,
Kincseid tüntével
Elpusztul barátod.

HUNYADY JÁNOS. (lásd 239. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡